

Aleš Berger

Dve radijski

Poker

A: A nehamo?

B: Ne, gremo še eno.

A: Partijo ali rundo?

B: Kakor bo čas.

C: Seveda gremo, kaj naj drugega zdaj.

B: Najbrž bo kar ta zadnja.

A: Jasno, vsak čas bo šest. (*Natakanje vode v kozarec.*)

B: Ampak zvišamo tarifo, če je ta zadnja, vsaj za še enkrat.

C: Kaj nisi zadosti nagraabil?

A: Mu je zadišalo.

C: Res je imel krompir, od polnoči naprej ves čas.

B: Kaj krompir, znanje.

A: Pa blefiral si, da se je kar kadilo.

B: Zakaj si pa nasedel? To je špil.

A: Je, ja, ampak si preveč.

B: Kaj preveč? V tem je štos. Nasedeš ali ne. Za stotko ali za sto jurjev.

A: Ja, ampak ti klinc bi si še zlata navlekel.

B: A si ga ti nisi, kadar si lahko? Spomni se prejšnji teden, prec po malici, iz stošestindvajsetice.

C: Nehajta, brez veze se je kregat. Daj že delit, Ante.

A: A jaz?

B: Ne reci, da si pozabil.

C: Spi se mu, ne vidiš?

B: Saj je res že pozno. (*Tudi sam zazeha.*)

C: Misliš zgodaj, anede?

A: Koliko je torej vložek?

B: Vsaj še enkrat več, sem rekel. Dvesto.

C: Zaradi mene. Imam še rezervo.

A: Jaz tudi. Ne misli, da se bom usral.

B: Tako. In dvesto za vsako karto.

C: Zdaj pa pretiravaš, Brane. Zakaj bi toliko denarja na mizo metali?

B: Ker uživam, Cenc. Uživam, ko ga mečem.

A: Ko ga pobiraš pa še bolj.

B: Točno res. Čim več ga je, tem bolj uživam. Takole v svežnjih, lepo povezanih. (*Šlestenje bankovcev.*) A ti ne?

A: Manj kot ti, bi rekel.

B: Ker ga manj pobereš, haha.

C: No, dobro, vsak ima svoje veselje, ko pride njegov čas. Recimo dvesto, pa sto za karto in za višanje potlej.

A: Okej.

B: Naj vama bo. Včeraj nista bila takšna pezdeteta.

C: Ne gre za to, Brane. Ni isto vsak večer, ni isti filing.

A: Včasih je pomalem dolgčas, celo tak špil. Se le vleče vse skupaj.

B: V redu, ni isti filing, včasih malo dolgčas, ampak zdaj pa že raztalaj, Ante.

A: Kdo privzdigne?

B: A si pozabil?

C: Ne vidiš, da blefira?

B: A zdaj pa on? Bo še zblefiral, da je zaspal ... No, dajmo, evo vložek.

A: Zakaj pa švicarje? Smo rekli, da danes ves čas za evre.

B: Ker so mi pač švicarji prišli pod roke. Nisem vedel, da so tudi noter.

C: Glej, da jih boš znal pospraviti.

B: Cenc, a jih kdaj nisem?

A: Nimam švicarjev, na mizi.

B: Pa pojdi ponje.

A: Se mi ne ljubi do sefa, če po pravici povem. Ko je že skoraj konec. In še rado se zameša, ti bankovci.

B: Eh, Ante moj dragi, si pa res en špilferderber.

C: Nehajta, ne bom še enkrat rekel. Če se mu ne dá, mu res ni treba. Gremo pa ena za ena, sto švicarjev, sto evrov.

A: Prav. In če mu kakšen dolar pod roke pride, je ista pašta. (*Deli.*) Dve, dve, dve.

B: Hehehe. Me nič ne maraš, ampak karte mi daš pa za kušnit. Dvigam. (*Sveženj bankovcev tlesne na mizo.*)

A: Smo rekli, da ne bomo komentirali.

B: Kako da ne? To spada zraven. In kaj je narobe, če rečem, da si mi dal krasno karto?

A: Blefiraš.

B: Kdo to pravi? A greš zraven ali ne?

A: Grem.

C: Jaz tudi. In dvigam.

B: Cenc, tako se govori. Enačim.

A: Enačim, in še dvojno.

B: Zdaj pa ti blefiraš. (*Natakanje tekočine, pitje.*)

C: Enačim.

A: No, kaj bo, Brane?

B: Čakaj, da se odločim. (*Ukreše vžigalnik.*)

C: Daj mir, saj veš, da tukaj ne smeš kadit.

B: V redu, saj nisem mislil zares. (*Po preudarku.*) Grem zraven, če lahko dam noter vse.

A: Vse tole z mize?

B: Ne, vse iz sefa, grem iskat.

C: Pa se splača, Brane? Saj bo vsak čas konec.

A: Madona, temu se res ljubi.

B: Vse dam gor, in če sem zmagal, sem vse vajino dobil. (*Odrine stol, koraki, odpiranje sefa.*)

C: Mater, si otročji. Pomisli, kaj je bilo v sredo, kakšna štala potlej, smo komaj zrihtali, da je bilo vse prav nazaj.

A: In bo spet hotel, da pospravljava za njim.

B (*meče na mizo*): Evo, štiristo, pet taužent, obveznice Glaumauter, zlata ura, pištola, škatla porno filmov, en tajni zapisnik s komiteta.

A: Pa ta je res spraznil cel sef ...

B: No, kaj imata, kaj? Si ne upata pokazat, a? No, dajta sem, vse svoje!

A: Se bo zamešalo ...

C: Zdaj ga res serješ, Brane. Pomiri se, še par minut, dol se usedi. Resno ti rečem, in poslušaj me, brez vica, smo prijatli, ampak sem le tvoj šef. (*Premor.*)

B: Mogoče me je res zaneslo, Cenc. Res me kdaj. Tako fino se mi zdi, če višam, višam in vse pobrem.

A: Pospraviti bo treba, je vseeno preveč razmetano.

B: In prima karto sem imel, ne blefiram. – Mogoče sem res idiot.

A: Ma, ti bova pomagala, a smo ekipa ali ne? (*Pospravljanje.*) Nazadnje si vse iz istega vzel, ne res?

B: Ja. Tristopetnajstica. Prej pa tisti dvojni spodaj na levi, saj vidiš, sem ga odprtega pustil.

A: Mora biti lepo nazaj zloženo, čim prej, in zaklenjeno. – Kdo je za nami?

C: Darko, Evgen pa Frane.

A: Fejst fantje, ampak boljše, da ne vidijo, kaj se gremo.

B: A misliš, da se oni ne?

C: Me ne briga, kaj počnejo, in upam, da tudi njih ne, kaj mi.

B: Če bi enkrat skupaj zašpilali, mi trije proti njim.

C: Eh, Brane, si ti en zasvojenc. Naj kar lepo med nami ostane. – Kako, gremo na brzino zunaj na en pir?

A: Lahko. Potem pa spat. Do dveh popoldne, ali do treh.

C: Blagor tebi. Pri meni bojo spet vnučki razsajali. Ne vem, če bom kaj spal.

B: Ob desetih se pa spet dobimo, ane?

A: Seveda, kaj hočemo, služba je služba.

B: Daj no, na toplem smo, v tej kleti. Če to ni terna za nočnega čuvaja.

Rezek pisk oznani, da je izmene konec. Takoj zatem odpiranje vrat.

C: A smo vse zrihtal? So že tu. Gremo, fanta.

Zadetek

GLAS, ženski: ... *kot smo vam, spoštovani in cenjene, obljubili pred enim mesecem, na radiu Plus spet "zasledujemo in podarjamo"! Naši zvesti in zveste seveda vedo, za kaj gre, a naj ponovim: naš sodelavec na terenu bo v živo spremljal avtomobil in ga opisoval, in če se bo voznik prepoznal in pravočasno ustavil, da se skupaj oglasita v program radija Plus, prejme nagrado v znesku 1000 evrov. Predlagam, da kar začnemo. Mirko, se slišimo?*

GLAS, s terena: *Dober dan, studio, tu zasledovalno-darilna akcija radija Plus, z vami sem Mirko. Da, danes bomo spet podarili 1000 evrov vozniku, ki ga bomo dohiteli, mogoče bo to njegov srečen dan.*

GLAS, ženski: *Pozdravljen, Mirko. Pa začnimo: nam zaupaš, kje se trenutno nahajaš?*

GLAS, s terena: *Naj to zaenkrat ostane skrivnost; povem le, da sem na bolj oddaljenem koncu Slovenije in da se vozim – še v precejšnji razdalji nekaj ovinkov – za modrim telesakijem, ki je, kot kaže ...*

SINKO: *Oči, oči, modri telesaki! ...*

OČE *iz kuhinje*: *Ja, ja, Poldek, takoj pridem! Samó juha da zavre.*

SINKO: *Avto, avto, naš!*

OČE: *Ja, tudi moder avto imamo, mamičin avto je plav.*

SINKO: *Ne, na radiu!*

OČE: *Na radiu ni avta, Poldek, saj veš, kako sva se zmenila, pridni fantki nimajo igrač na radiu in na televiziji.*

SINKO: *Na radiu, od mamice!*

GLAS, s terena: ... *česar seveda še ne vemo. Naj izdam še to, da na modrem telesakiju ne sveti – kar mu seveda ni v čast – desna zavorna luč, kar pa bo lahko, če prejme ...*

SINKO: Luč ji ne dela, mamici, ta zadnja, že stokrat si ji rekel...

OČE *pride v prostor*: Kaj delaš, Poldek, a se igraš? Ja, kje pa imaš avtomobilček?

SINKO: Nimam, gor je avto, mamičin, na radiu, in ne sveti luč od zadaj! ...

OČE: Ja, priden, Poldek, res ji ne dela, res sem ji že stokrat rekel, ji bom povedal, ko pride iz službe, kako lepo skrbiš zanjo ...

GLAS, ženski: ... *in je, mislim, že čas, kolega Mirko, da nam poveš, kje danes poteka akcija "zasledujemo in podarjamo", ki jo vsak mesec pripravlja radio Plus...*

GLAS, s terena: ... *naši poslušalci bodo sami uganili, če vam zaupam, da zasledujem modri telesaki po deželi belih brez, vigredi in mnogih ljudskih običajev...*

GLAS, ženski: *Modri telesaki torej, s pokvarjeno zavorno lučjo, in voznik – ali voznica, kajpada – ima le še sedem minut časa, da ustavi in skupaj pokličeta radio Plus.*

SINKO: Kaj je vigred, oči?

OČE: Ne vem, Poldek, ena taka stara beseda, v šoli smo se učili, pa sem pozabil, nekaj zelo slovenskega, se mi zdi. – Katera luč, si rekel, ne dela na tistem telesakiju?

SINKO: Ta zadnja.

OČE: Seveda zadnja, če vozi za njim, ampak katera, leva ali desna?

SINKO: A mamici?

OČE: Ne, tistemu avtu. Kaj so rekli?

SINKO: Ne vem, sem pozabil; da ni v čast. Kaj je čast, oči?

GLAS, ženski: ... *V Beli krajini torej seveda. Je kaj novega tam, Mirko?*

GLAS, s terena: *Ne, studio, še zmeraj vozim za modrim telesakijem, v katerem šofer, kot kaže ...*

GLAS, ženski: *... ali šoferka, Mirko, odprte moramo pustiti vse možnosti ...*

GLAS, s terena: *... ali šoferka, kajpada ... trenutno ne poslušá naše radijske postaje, za kar mu utegne biti čez nekaj minut prebito žal ... Zdaj se mu približujem, že razložim njegovo registrsko številko, naj jo preberem ... STR 15 ...*

SINKO (prevpije glas iz radia): 15 312, 15 312, sem rekel, da je od mame! ...

OČE: Nehaj, Poldek, mami je v službi, mami je danes v Kranju, na seminarju.

SINKO: Ja, ja, v Krajini ... v Krajni belih brez! ...

GLAS, ženski: *... kar je bilo še zadnje opozorilo in pomoč radia Plus pred iztekom našega časa. Srečno, Mirko, še več sreče pa želimo tistemu – ali tisti! –, ki vozi pred tabo!*

GLAS, s terena: *Se slišimo!*

Telefon v prostoru.

OČE: Ja, mama, jaz sem, ja ... Poldek je poslušal, ja ... Ne, Jožica je v Kranju, zjutraj je šla ... Z avtom, jasno ... s telesakijem, ne z mojimi ... Ne, niso ga ukradli ... Pa če ne more bit tam ... Jo bom poklical, prav, ja, ta hip.

Pritisk na telefonček, brnenje.

ODZIVNIK: *... pokličete kasneje ali pustite sporočilo.*

OČE: Jožica, kje si? Po radiu te iščejo ... Oglasi se že, no!

SINKO: Mami, mami, luč ti ne dela v deželi običajev!

Telefon v prostoru.

OČE: Ja, mama ... Tisoč evrov, vem ... Ampak če je v Kranju ... A če mogoče ni? ... Ja, kaj naj pa dela v tisti vigredi tam? Kaj zaboga naj tam počne?

Premor.

Pritisk na telefonček, brnenje.

OČE: Jožica, Jožica, plav telesaki, STR 15...

SINKO: 312, 312!

OČE: ... pa brez zavorne luči, to si ti, to ni nobeden drug tam v Beli krajini bogu za hrbtom, to ni noben seminar v petek opoldan, to je drugačen team-building, se mi zdi, ampak Jožica, zdaj ko vem, ko vem, kje si, vsaj ustavi, te prosim, ustavi tistemu za sabo in pobaši taužent evrov, naj plačajo, če že gobezdajo ..., če so mi morali oni povedat, ne ti ... naj mi plačajo tvoj seminar ...

SINKO: A plačali ji bojo, ker luč ne dela? A bom dobil en avtomobilček?

GLAS: *Zveste in najdražji, današnja akcija radia Plus "zasledujemo in podarjamo" se je pred nekaj trenutki končala in vse nas zanima kako. Kolega Mirko?*

GLAS, s terena: *Da, studio, akcija je končana, tokrat na prav nenavaden način: voznik – ali voznica – modrega telesakija je manj kot pol minute pred iztekom časa za nekaj trenutkov zmanjšal hitrost in sem pomislil: Končno!, potem pa bliskoma pospešil in z vso naglico, krepko nad omejitvami, zdrvel po regionalni cesti. Res čudno, kajne, dragi in drage? Kakor koli že, akcija radia Plus se nadaljuje prihodnji mesec, upajmo, da bo takrat za nekoga od vas več sreče.*

SINKO: Oči, oči, kaj je več sreče?